

Sygn. akt V CSK 263/14

POSTANOWIENIE

Dnia 26 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa T. Sp. z o.o. w L.
przeciwko [...] Szpitalowi [...] Sp. z o.o. w G.
z udziałem interwenienta ubocznego S. [...] Sp. z o.o. w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 listopada 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 20 grudnia 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ k.p.c. wskazując na cechy konstrukcyjne skargi i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. Dla skutecznego powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawnej. Skarga jest oczywiście uzasadniona, jeżeli bez wątpliwości nastąpiły podnoszone w niej uchybienia lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia lub też podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesioną skargę.

Skarżący powołując się na oczywistą zasadność skargi w świetle wymienionych w skardze przepisów prawa materialnego i procesowego odwołuje się przede wszystkim do naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. kwestionując zakres dowodów, na których się oparł Sąd drugiej instancji oraz ich ocenę. Wskazać należy, że oczywista zasadność skargi kasacyjnej może zachodzić wówczas, gdy wskazane naruszenie przepisów prawa procesowego podlega kontroli Sądu Najwyższego i *prima facie* jest oczywiste. Zawarty w art. 398³ § 3 k.p.c. zakaz oparcia skargi kasacyjnej na zarzutach dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów oraz związanie Sądu Najwyższego ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 *in fine*) oznacza niedopuszczalność powoływania się przez skarżącego na wadliwość wyroku sądu drugiej instancji polegającą na ustaleniu faktów lub niewłaściwie przeprowadzonej ocenie dowodów również we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Skarżący we wniosku wskazuje na pominięcie przez Sąd Apelacyjny części materiału dowodowego zgromadzonego przez sądem pierwszej instancji, jednakże w drugiej podstawie kasacyjnej nie podnosi zarzutu naruszenia art. 382 k.p.c., a zatem te twierdzenia nie mogą być przedmiotem kontroli kasacyjnej. W konsekwencji, mając na uwadze uzasadnienie wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi pozwanego na tle motywów zaskarżonego wyroku i podstaw tej skargi w znacznej części opartych na niedopuszczalnym, w postępowaniu kasacyjnym, kwestionowaniu ustaleń faktycznych, stwierdzić należy brak podstaw do przyjęcia, że nastąpiła kwalifikowana postać naruszenia przepisów procesowego mająca charakter oczywisty, widoczny *prima facie*.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

[aw]